

Arrest

nr. 135 526 van 18 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 17 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Mr. M. CASSIERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt

aan mevrouw, die verklaart te heten,

[...]

nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23 februari 2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt onder meer de schending aangevoerd van artikel 8 van het EVRM en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster betoogt dienaangaande wat volgt:

"Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: 'EVRM') bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, alsook dat geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

[...]

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Een 'correcte feitenvinding' houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht ook bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen3.

[...]

Nadat verzoekster op 22 februari 2011 in België was aangekomen had zij hier namelijk een gezinsleven opgebouwd.

Ze leerde immers de heer M.K.R. kennen, een vreemdeling die ook uit haar geboorteplaats afkomstig was en aan wie de subsidiaire beschermingsstatus was toegekend.

Op 16 november 2011 huwde verzoekster met de heer R. voor het Islamitische Centrum Al Hasan te Brussel (stuk 3). Op 17 juli 2012 volgde het burgerlijk huwelijk (stuk 4)

Uit de relatie en het huwelijk met dhr. R. werd zelfs een gemeenschappelijk kind geboren (stuk 5):

- juffrouw A.M.K.R., geboren te Antwerpen op 23 augustus 2012.

Het gezin woont samen te 2020 Antwerpen, in [...], en dit sedert 21 mei 2012 (stuk 9).

Op 5 april 2013 diende verzoekster bij het Loket Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen een verzoek in om te worden toegelaten tot een verblijf voor meer dan drie maanden conform art. 10, § 1, 4° Vw.

De vreemdeling met wie verzoekster zich wilde vervoegen was haar echtgenoot, dhr. R..

In het verzoekschrift dat op 5 april 2013 aan het Loket Vreemdelingenzaken werd overhandigd (stuk 6) werd uitdrukkelijk verwezen naar het gezinsleven van verzoeker in België:

"02. Daarnaast is verzoekster de moeder van een dochter van vier maanden oud, mevrouw A.M.K.R., geboren te Antwerpen op 23 augustus 2012 (stuk 2).

De dochter van verzoekster woont bij haar in te [...] (stuk 1).

De dochter van verzoekster is nog zo jong dat ze de voortdurende aanwezigheid van haar moeder behoeft. Ze is immers nog lang niet schoolplichtig, en verblijft dus permanent thuis.

Verzoekster kan derhalve onmogelijk terug naar Irak om daar de aanvraag om te worden toegelaten tot verblijf in te dienen, aangezien zij dan haar dochter moet achterlaten bij haar echtgenoot, die volop bezig is met het zoeken naar werk

Bovendien beschikt de dochter van verzoekster niet over de nodige Iraakse identiteitsdocumenten om met verzoekster mee naar Irak te reizen. Dit is het gevolg van de geboorte van de dochter in België. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat verzoekster wegens buitengewone omstandigheden niet kan terugkeren naar Irak om daar haar verzoek in te dienen om te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. "

Op 16 juni 2013 werd n.a.v. de aanvraag van verzoeker tot gezinshereniging een woonstcontrole uitgevoerd in de gezinswoning in de [...]straat. Het resultaat van deze controle was positief (stuk 7).

Tot op heden is over de aanvraag tot gezinshereniging nog geen beslissing genomen. j

11. Uit het voorgaande blijken duidelijk twee zaken:

- 1) dat verzoekster in België over een gezinsleven beschikt;
- 2) dat verwerende partij op de hoogte was, of moest geweest zijn, van dit gezinsleven.

Het eerste kan immers worden afgeleid uit de feiten (stukken 3, 4, 5, 8 en 9).

Het tweede dient te worden vastgesteld uit de aanvraag tot gezinshereniging die door verzoeker op 5 april 2013 werd ingediend (stukken 6 en 7).

Verwerende partij kan niet ernstig betwisten dat zij op de hoogte was van het door verzoekster ingeroepen 'gezinsleven' in het kader van haar aanvraag tot gezinshereniging.

Verzoekster moest bij de indiening van haar aanvraag tot gezinshereniging immers een ontvangstbewijs krijgen, waarvan onmiddellijk een kopie aan verwerende partij werd overgemaakt (art. 26, § 1, tweede lid Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

Ook uit de stukken blijkt dat verwerende partij reeds drie maanden voor de bestreden beslissing kennis had gekregen van de aanvraag van verzoekster tot gezinshereniging.

Deze aanvraag werd immers door het Loket Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen overgemaakt aan de Belgische Staat, verwerende partij, zoals onomstotelijk blijkt een het bewijs van verzending (zie stuk 7).

Uit dit bewijs van verzending blijkt dat in totaal 83 pagina's werden doorgefaxt naar de Belgische Staat, verwerende partij. Uit de bijgevoegde inventaris (zie stuk 7) blijkt dat naast het verzoekschrift veertien stukken werden overgemaakt i.v.m. de gezinssituatie waarop verzoekster zich beriep.

M.a.w. staat het buiten kijf dat verwerende partij kennis had van het door verzoekster ingeroepen gezinsleven in België, minstens dat zij daar kennis van behoorde te hebben.

12. Het is vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de overheid, zo zij kennis heeft van de door de vreemdeling ingeroepen gezinstoestand, in het licht van artikel 8 van het EVRM dient te motiveren waarom niettemin beslist werd tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het maakt daarbij geen enkel verschil dat de bestreden beslissing, een zogenaamde 'bijlage 13quinquies werd afgegeven n.a.v. een beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs al volgt zij uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, kan met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht bekleed zijn. Er dient dan ook steeds te worden onderzocht een dergelijke onwettigheid, aanwezig is.

In casu staat het buiten kijf dat verwerende partij op de hoogte was van de gezinstoestand, met name als gevolg van de aanvraag tot gezinshereniging die verzoekster op 5 april 2013 indiende.

Desalniettemin heeft verwerende partij hierover geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing, terwijl de mogelijkheid bestond dat artikel 8 EVRM in het gedrang kwam als gevolg van het beslissen om aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten over te maken.

Het bestuur dient rekening te houden met de door haar gekende familiale situatie van verzoekster. Hieruit volgt dat het bestuurd ook moet motiveren waarom, ondanks de gekende familiale situatie, een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen wordt.

In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de door verzoekster ingediende aanvraag tot gezinshereniging.

Nochtans had verwerende partij ontegensprekelijk kennis gekregen van die aanvraag, aangezien deze reeds op 5 april 2013 werd overgemaakt aan het Loket Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen, en een positieve woonstcontrole reeds op 16 juni 2013 had plaatsgevonden (stuk 7).

De bestreden beslissing is een automatische toepassing van art. 7, eerste lid, 1 ° Vw. is, zonder dat verwerende partij enig onderzoek deed naar haar verplichtingen als lidstaat op basis van art. 8 EVRM.

Dat dit ernstig middel derhalve gegrond is."

De verwerende partij doet in haar nota gelden wat volgt:

"Verzoekster betoogt een gezinsleven te hebben opgebouwd in België met de heer R.. Ze zijn gehuwd en hebben een gemeenschappelijk kind. De heer R. geniet een onbeperkt verblijfsrecht. Het bestuur

was op de hoogte of diende dat minstens te zijn, van het gezinsleven, doch werd daaromtrent niets gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, alsook artikel 75, §2 van het KB van 8 oktober 1981. Die bepalingen luiden als volgt:

Artikel 7

Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tót een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 120 bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 75

§ 2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt geeft de minister of zijn gemachtigde overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing niet, met name dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat de Commissaris-generaal haar de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd.

Uit voormelde bepalingen volgt dat wanneer een vreemdelinge zich in die hypothesen bevindt, het bestuur een bevel geeft om het grondgebied te verlaten. Het bestuur heeft dienaangaande een gebonden bevoegdheid.

De motieven van de bestreden beslissing zijn in de gegeven omstandigheden afdoende om te begrijpen waarom zij bevolen werd het grondgebied te verlaten. Er diende, gelet op de gebonden bevoegdheid, niet verder gemotiveerd te worden.

Artikel 8 van het EVRM kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM (Rvs 22 februari 1993, nr. 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bovendien bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het is het bestuur toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds gesteld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.).

Verzoekster heeft nooit over een verblijfsvergunning beschikt en zij kon dus ook verwachten dat zij mogelijks het grondgebied zou moeten verlaten. Het leven dat zij hier heeft met haar familie werd aldus in illegaal verblijf opgebouwd. Verzoekster draagt nu de gevolgen van haar bewuste keuze om een leven uit te bouwen in illegaal verblijf. Nogmaals wordt er aan herinnerd dat artikel 8 van het EVRM geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is te verblijven. Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

*Artikel 8 van het EVRM wordt niet geschonden.
Het enig middel is niet ernstig”.*

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor dit beginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *“familie- en gezinsleven”* noch het begrip *“privéleven”*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip *“privéleven”* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het wordt niet betwist dat verzoekster in België een familieleven heeft met haar echtgenoot en hun kind. Artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel moet worden benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Aangezien de verzoekende partij nooit een niet-precair verblijfsrecht heeft gehad in België, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen

die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Verzoekster maakt aannemelijk dat de verwerende partij op de hoogte was van haar huwelijk en het feit dat zij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van de betrokken echtgenoot had ingediend. Dat wordt overigens niet ontkend in de nota. Op geen enkele wijze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. De verwerende partij kan er zich dan ook niet mee vergenoegen thans, in haar nota, te wijzen op een aantal elementen die in het licht van artikel 8 van het EVRM zouden spelen. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM en die haar mede wordt opgelegd in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. De Raad kan niet zelf tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.4. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 17 september 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS